

ANNE CHRISTINE ERIKSEN

MELLEM HIMMEL OG HELVEDE

1 - DANIEL

DREAMLITT

Mellem Himmel og Helvede 1

Daniel

Mellem Himmel og Helvede 1, Daniel

Af Anne Christine Eriksen

1. udgave, 1. oplag 2016

ISBN: 978-87-7171-190-5

Redaktør: Pernille Hansen

Omslag: Peter Nielsen

Opsætning: Dina Hvidgaard

Forlaget DreamLitt

www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Mellem Himmel og Helvede 1

Daniel

Af Anne Christine Eriksen

Prolog

Hvad foregik der?
Hjernen ville ikke acceptere det logiske svar og søgte efter noget, der var længere ude. En syg joke. Hallucinationer. Fuldskab. Måske lå han faktisk og sov ude på fortovet lige nu?

Farven var så tydelig mod de snehvide kroppe og det lyse gulvtæppe. Den skreg og skreg mod ham i det ellers så nydelige soveværelse. Den skreg til ham, indtil hans øjne blev våde, og hans kæbe strammedes under et intenst pres for at tilbageholde et hulk.

Nej, nej, nej...

Med et sæt satte tiden i gang igen. Straks skyndte han sig over til sine forældres livløse kroppe og faldt på knæ mellem dem. Blikket flakkede fra de små røde huller i forældrenes pander og til blodet på gulvet.

Hvordan var det her sket?!

„Nej... nej, nej, nej,“ hviskede Daniel panisk frem for sig selv, imens han famlede efter en puls på deres halse og håndled. Han anede ikke, hvad han lavede, men var nødt til at gøre et eller andet. Hænderne rystede, og han måtte kæmpe mod lysten til at løbe ud af værelset og gemme sig for sandheden.

Han lænede sig ned og lyttede ved først fars og så mors bryst, men kunne ikke høre eller mærke nogen hjerteslag. De var knapt nok varme endnu.

Jo nærmere han kom på kroppene, jo stærkere blev den metal-liske lugt af blod. Den skar lige så meget i næsen, som den røde farve gjorde i øjnene. Alle hans sanser blev overmandet af den. Smagen. Lugten. Synet. Selv lyden af kun hans eget åndedræt og ellers den totale stilhed. Tanken om at han aldrig ville høre deres stemmer igen.

„Kom nu! I kan ikke bare dø!“ råbte han og løftede sin fars krop lidt op ved kraven. Mandens hoved vippede tilbage, og

blodet fra skudsåret begyndte at glide ned i hans hår. „Kom nu, vågn nu op...“ Hans stemme knækkede over, og han begravede ansigtet i faderens skulder.

Tårerne vældede op i ham. Hans udsyn blev sløret, og da først tårerne begyndte at glide ned ad kinderne, indså han, at det var en håbløs kamp. „Far... Jeg er bange...“

Blodet løb i fine, tynde linjer ned over fars ansigt. Det skånede intet og løb over de lukkede øjne, næseborene og læberne.

Det var ikke rigtigt. Det her måtte ikke ske. Ikke nu. Ikke her. De kunne ikke bare dø. Det var ikke fair. Presset i kæben blev endelig for meget, og et hulk undslap ham.

Han skulle have været her. Han skulle have hjulpet dem.

Hulkene tog hurtigt til. Hans skuldre begyndte at ryste og fik den døde krop i hans arme til at antage en form for kunstigt liv. Den rystede med ham og græd tåre af blod.

„Undskyld. Undskyld!“

De måtte ikke dø. Der måtte stadig være noget, han kunne gøre... Han kunne redde dem... på en eller anden måde!

Forsigtigt lagde han sin far ned igen. Det nu blodindsmurte ansigt fik hans mave til at vende sig, og han tog sig til munden. Han skyndte sig at se væk fra det makabre syn og trak med rystende hænder sin telefon frem. Han var nødt til at tage et par dybe vejrtrækninger, inden han forsøgte at taste 112 ind.

Nummeret var simpelt, men alligevel blev han ved med at ramme de forkerte taster. Hans fingre rystede. Øjnene blev mere og mere tågede af dråberne, der forlod dem. Effekten fra alkoholen hjalp heller ikke, selvom han var blevet betydeligt mere ædru ved synet af sine forældre.

Han fik endelig tastet nummeret ind og holdt telefonen op til det ene øre, imens han med den frie hånd samlede forældrenes hænder på gulvet, så han kunne holde dem, indtil ambulancen kom.

De var kolde.

Kapitel 1

Himlen var dækket af tunge grå skyer, da Daniel nåede op gennem den lille forhave og åbnede døren til sit hjem. Et rødt murstenshus placeret i et parcelhuskvarter. Et af uendeligt mange, der udgjorde forstæderne til Skandinaviens hovedstad, Sitara.

Duften af mad slog ham i møde, da han trådte ind i den lille gang. En behagelig blanding af kylling og karry, som fik hans mund til at løbe i vand. Det var en duft, der opmuntrede ham betydeligt efter sin daglige løbetur i parken. Han havde fået taget en masse gode billeder med sit kamera og planlagde at sortere i dem – men først: aftensmad.

Han smed skoene på måtten og gik ud i køkkenet, hvor hans far netop var ved at tage fadet med kyllingelår ud af ovnen. Ved spisebordet var hans mor ved at åbne en flaske champagne. Hun stod med ansigtet vendt lidt væk og sammenknebne øjne, imens hun bøvlede med proppen.

„Hej,“ hilste Daniel smilende, men blev overdøvet af proppen, der sprang ud af flasken med et smæld. „Hvorfor skal vi have champagne?“

Mor smilede stort og gav ham et knus med den frie arm, da han kom hen til hende. „Jeg har endelig fundet et nyt arbejde, så vi skal fejre det,“ forklarede hun og gav Daniel et smækkys på panden. „Jeg fik først jobbet i dag, så det var for sent at bestille bord på en restaurant i aften. Derfor champagnen.“ Hun viftede sigende med flasken og begyndte så at fylde de tre glas på bordet.

Det fyldige brune hår var som altid samlet i en hestehale bag på hovedet. Et par pletter kunne skimtes hist og her på hendes grønne bluse, så hun havde brugt endnu en dag ude mellem blomsterbedene.

„Fedt!“ Han fandt et par bordskånere i en af skufferne og stillede dem på bordet. „Hvorhenne?“

„Det er et gartneri lige uden for byen. De manglede en vikar,

imens en af deres gartnere er på barsel.“ Mor blev færdig med at hælde op i det sidste glas og stillede flasken fra sig. „Jeg fandt for øvrigt den her i vaskemaskinen.“ Hun fiskede en sort sten indsat i et vedhæng af sølv frem fra sin ene lomme og rakte det til ham. „Hvis du ikke gider gå med den i kæden, burde du lægge den på værelset i stedet for at rende rundt med den,“ belærte hun kort og vendte så opmærksomheden mod far. „Hvor dufter det altså godt, Aiden!“ udbrød hun, da han satte fadet med kylling på to af bordskånerne.

„Ja, ja,“ mumlede Daniel, imens han tog imod vedhængen med stenen.

Han havde fået at vide, at det var en diamant, men havde aldrig rigtig fulgt op på den information – ligesom han aldrig havde forsøgt at følge op på tegnene, der var ridset ind i kædens led og på bagsiden af vedhængen.

Nephilimtegn. Han var både bange for og nysgerrig efter at vide, hvad de betød.

Daniel stak vedhængen i lommen på sine bukser og gik over for at hente risene og sovsen fra komfuret.

Hvorfor han havde det så ambivalent med halskæden, var han ikke sikker på. Han havde haft den om halsen, da han blev afleveret til politiet. Hans første minde var fra samtalen med et par betjente. De spurgte efter hans forældre. Hvor han boede? Hvorfor han var alene? Han havde ikke gjort andet end at græde.

Han kunne intet huske. Siden han kun var fem år dengang, gav det mening, at han ikke kunne huske det nu. Men selv dengang som femårig havde han intet kunne fortælle. Hans biologiske forældre var forsvundet ned i et mørkt hav af glemte minder. Selv hans navn havde han ikke kunne fortælle dem. Politiet gættede hans navn ud fra nogle tegninger, som havde været i hans rygsæk.

Halskæden var alt, han havde tilbage, så han gik altid med den. Nogle gange tog han dog vedhængen af, da han af og til fik bemærkninger om, at det var ’tøset’..

Familien satte sig til bords. Som altid fulgte Daniel sin rutine med at lade forældrene tage først. De skulle gerne nå at få noget, inden han selv begyndte. „Hvornår starter du, mor?“ Hans tal-

lerken blev fyldt helt op med fire kyllingelår og en ordentlig bunke ris.

„På næste mandag. Altså ikke den her mandag, men om en uge.“ Mor kastede et blik frem og tilbage mellem Daniel og far, inden hun fortsatte: „Jeg får nok ikke fri den første juni, så I må tage til magikernes Sommerfestival uden mig i år. Vi må gøre lidt ekstra ud af det i morgen i stedet.“

I morgen var det den første maj. Det betød store forsamlinger overalt i Sitaras parker, hvor man fejrede Krigens afslutning. Partiledere holdt taler, nogle gange dukkede nogle af Væsenlederne op.

Daniel vidste fra sin historieundervisning, at dagen tidligere havde været en nationaldag for socialistiske partier. I dag gjaldt den dog for alle. Det var en dag for forening og fællesskab, hvor alle på tværs af racer mindedes dem, som faldt, og fejrede, at det var slut.

„Det er vel forudsat, at Daniel kan få tid til det i juni,“ bemærkede far og pegede mod Daniel med sin gaffel. „Det er jo midt i dine eksaminer.“

„Det går nok.“ Daniel trak på skuldrene og kastede sig over sit første kyllingelår. „Så længe der ikke ligger en på selve dagen, kan jeg vel nok presse festivalen ind,“ vurderede han, inden han satte tænderne i kyllingen.

Far rynkede på de mørke øjenbryn. „Jeg vil ikke have, at du sløser med dine eksaminer, Daniel. Du skal sørge for at få læst ordentligt op i år. Dine karakterer sidste år var ikke meget at råbe hurra for,“ påpegede han og smagte på champagnen. „Gennemsnittene for adgang til universitetet kommer ikke til at falde lige foreløbigt. Når nu du har et år tilbage af gymnasiet, kunne du godt begynde at overveje din retning noget mere.“ Far smilede og rakte sin tallerken til mor, da hun strakte en hånd frem for at tage den.

„Jeg er slet ikke interesseret i universitetet,“ mumlede Daniel og stak til sine ris med gafflen, imens han ventede på, at mor blev færdig med at hælde sovs på fars tallerken. Far underviste i litteraturvidenskab på Sitaras Universitet. Det betød, at Daniel

hvert år skulle lægge ører til et mindre foredrag om 'glæderne' ved en universitetsuddannelse, når han nærmede sig sine eksaminer.

„Det siger du måske nu, men ville det ikke være bedre at lægge sig lidt i selen, så du kan holde dine muligheder åbne?“ modargumenterede far som forventet og rakte Daniels tallerken videre til mor. „Der er en stor efterspørgsel på mennesker. Vi skulle være mere kreative end Væsner.“

Daniel åbnede munden for at svare igen, men mor brød ind:

„Melanie ville også noget med universitetet, ikke? Det kunne da være hyggeligt, hvis I fulgtes ad.“ Så løftede hun et øjenbryn af de fire kyllingelår. „Du burde ikke stadig være i voksenalderen som 18-årig, men al den mad virker til hele tiden at gøre dig højere. Før eller senere bliver du altså for stor til huset,“ reflekterede hun, imens hun hældte sovs op. Det lød ikke, som om hun forventede et svar, så Daniel forholdt sig bare til delen med Melanie:

„Bare fordi Melanie vil på universitetet, behøver jeg da ikke. Desuden har vi altså kun været kærester i to måneder, mor,“ svarede han og tog imod sin tallerken igen.

„Er to måneder ikke også lang tid nu til dags?“ spurgte mor.

„To måneder er to måneder,“ rettede Daniel hende og smagte på risene og karrysovsen.

„Det er det vel så,“ sukkede hun. „Men derfor kan du da godt følge hendes eksempel og begynde at tænke lidt over, hvad du vil. Ikke?“

Daniel nikkede pænt. Det var utroligt. Hun var mere interesseret i hans forhold, end han selv var. Det virkede hele tiden som mere arbejde, end det var værd, men alle de andre drenge fra klassen havde kærester. Fra starten af havde Daniel ikke haft lyst til at være den sidste, der skaffede sig en.

Som om det var lektier, han skulle lave – ikke fordi han gad, men fordi han ellers ville komme bagud.

Måske var det derfor, han ikke ville fortælle mor, at Melanie havde slået op for få dage siden. Lige nu virkede ikke som et passende tidspunkt at ødelægge sin mors drømme, og Daniel var egentlig slet ikke interesseret i at snakke om, hvorfor Melanie havde droppet ham. Det havde været nogle vage formuleringer

om, hvordan de ikke fungerede som et par, og at hun stoppede det nu, inden de spildte deres tid yderligere.

Så var hele uddannelses-hallojet lettere at forholde sig til. Han vidste allerede, hvad han ville efter gymnasiet. Teknisk skole og så skulle han være kok. Madlavning var langt sjovere end at sidde med næsen i en masse uforståelige tekster på universitetet.

Den næste dag fulgte den lille tremandsfamilie hen til kvarterets park. En kurv var blevet pakket med mad, drikke og et behageligt tæppe til græsset.

Himlen var skyfri, og solen skinnede. Den var endnu ikke så stærk på grund af årstiden, så både mor og far havde taget overtøj med.

„Der er en vejrmagiker.“ Mor så op på himlen, hvor en ensom prik fløj hen over den lyseblå baggrund. „Det må være irriterende at skulle arbejde i dag. Endda så alle vi andre kan hygge os.“

Det var takket være vejrmagikerne, at vejret var så godt. På grund af dem kunne man i dag stole på vejrudsigter – det havde åbenbart været et problem for længe siden.

Parken lå kun et par gader væk, men da de nåede derover, var der allerede godt fyldt op med tæpper og folk. Overalt lød der snak og grin fra samtalerne på de små øer af tæpper.

„Daniel, ring lige til Azar,“ bad far og spejdede ud over den store forsamling med tæppet under armen. „Ellers finder vi dem aldrig.“

De fulgte en sti langs de store, tidligere grønne arealer, der nu var dækket af alverdens farver fra tæpper, klapstole og jakker. Overalt var folk ved at slå sig ned med deres familier, imens de ventede på, at talerne skulle starte.

Daniel ringede til sin kusine, imens de passerede forbi en familie af magikere. Væsnerne var lette at genkende på deres skrigende hårfarver – nogle af dem havde også dyreører. Parcelhuskvarteret, som Daniel boede i, var mest besat af magikere og mennesker. Området var et populært sted for børnefamilier, der ville dedikere så meget tid som muligt til deres guldklumper.

„Hey!“ lød Azars stemme i telefonen. „Er I her? Jeg kan ikke se jer nogen steder.“

„Vi kan heller ikke se jer,“ grinede Daniel. „Hvor sidder I?“

„Henne ved søen. Jeg tog herved mega tidligt og fik en totalt fed plads,“
pralede kusinen.

Den lille familie måtte bremse op på stien, da et par børn med henholdsvis ræveører og gult hår kom sprintende ind foran dem.

Daniel smilede opgivende. „Okay, men kan du ikke rejse dig op eller sådan noget, så vi kan se dig? Der sidder sikkert mange ved søen.“

„Klart!“

Daniel viste vej for sine forældre, imens han snakkede med Azar. Da de nåede ned til søen, stod hun og viftede ivrigt med den frie hånd. Hun holdt sin gule jakke i den, så den kom til at ligne et flag fanget i en kraftig vind.

Da familien kom hen til hende, fik Daniel et stort knus, inden Azar rykkede videre til at give hånd til hans forældre. Hendes røde hår var samlet i to fletninger, og solen fik fregnerne i hendes ansigt til at stå stærkere frem på den lyse hud.

Lige så længe han kunne huske, havde de kun boet et par gader fra hinanden. Azar og Daniel havde dermed leget sammen tit, da de var yngre, og siden de var jævnaldrende, havde de også gået i klasse sammen hele vejen op til gymnasiet.

Daniel dumpede ned at sidde på tæppet, hvor hans møster var ved finde en vandflaske frem fra en køletaske. „Hej, Ann.“

„Hej.“ Ann smilede og skruede låget af sin flaske. „Som du nok kan se, har frøkenen der kedet sig forfærdeligt. Hun har også siddet her længe.“ Hun tog en slurk og rejste sig så halvt op for at hilse på sin lillesøster og svoger.

Hvis Azar var blandt en af de første i parken, tvivlede Daniel ikke på, at hun havde været tidligt ude. „Hvornår begynder talerne?“

„De sender den første om et kvarter.“ Ann rakte ham et stykke papir, hvor dagens program var skrevet på.

10.15 Elvernes parti

10.45 Dæmonernes parti

11.15 Telepatikernes parti

11.45 Magikernes parti

12.15 Vampyrernes parti

12.45 Hærfolkets parti

13.15 Menneskenes parti

Det var de eneste racer, hvis partier var interesserede i at holde taler. Englene og De Faldne havde ikke deres egne parti i Skandinavien. Hvilket gav god mening. Ingen af dem opholdt sig i landet, selvom englene – sammen med vampyrerne – havde startet oprettelsen af De Fire Lande: Skandinavien, Antarktis, New York og Japan. Derudover var der så dragerne og varulvene. De var repræsenterede i befolkningen og havde partier, men var ikke rigtig interesserede i politikken og den her slags arrangementer. De var der mest bare for at sørge for, at de blev hørt, hvis der skulle opstå et problem for dem.

Efter partierne var der så taler fra et par ledere af forskellige racer. Partierne dækkede kun for Skandinavien, imens lederne var de folk, der styrede hele racen på verdensplan. Regeringerne i De Fire Lande var mest af alt bare marionetdukker for Væsenlederne, der forsøgte at skaffe fordele til deres egne. De mødtes også tit i Gråzonen, hvor alle Væsenlederne debatterede situationen på Jorden – og muligvis brokkede sig over ikke at få deres vilje i landene. Gråzonen var forbudt område for menneskene, så de var ikke inviterede.

Daniel genkendte navnene på vampyrernes konge – han misede aldrig en chance for at pleje sit image hos mennesker – og så magikernes leder på oversigten.

„Daniel, vil du ikke med hen og spille en omgang bold?“ spurgte Azar og snappede papiret fra ham. De to fletninger faldt frem over hendes skuldre, da hun lænede sig ned for at se på ham. „Du gider da ikke sidde og høre dem alle sammen tale, vel?“

„Ikke rigtig.“ Daniel kom, ligesom mange af hans klassekammerater, mere for det sociale samvær end de politiske budskaber. Han rejste sig derfor fra sin plads for at følge med kusinen, selvom han først lige havde sat sig.

„Vær tilbage til klokken et,“ bad mor og rakte Daniel en vandflaske. „Vi skal i det mindste høre talen fra partiet sammen.“

„Ja, ja.“

Det var vel til at overkomme. Selvom der alligevel blev sagt nogenlunde de samme ting hvert år. Bla bla, Krigen skal stå som et skrækbillede på, hvad fordomme blandt racerne kan lede

til, bla bla, plads til diversitet, bla bla, lad os mindes dem, som er faldet, så vi kan lære og leve godt i dag. Hvilket bestemt var en vigtig side af sagen og ikke noget, som Daniel ville tage let på. Det var vigtigt at huske, hvor mange folk der havde mistet livet dengang.

Efter en kort afsked med forældrene fulgtes Azar og Daniel væk fra familiens plads blandt alle de andre fremmødte. Boldbanen lå i et område af parken, der var dækket op af træer. Godt sted at lægge en boldbane, hvis man ville bremse vildfarne fodbolde.

Stierne var holdt frie, så folk kunne komme rundt. Ude på plænerne lå folk og soled sig i det gode vejr. Nogle spiste deres medbragte madpakker, imens andre sad med et spil kort. Nogle grupper bestod af store familier, andre var en flok venner, der nu sad og drak øl, imens de ventede på, at talerne startede.

Nogle af magikerne fik ventetiden til at gå ved at underholde sig selv med deres evner. En vandmagiker fik indholdet i sin vandflaske til at snurre rundt og forme en lille hvirvelstrøm, for så at fryse til is. En luftmagiker fik sin datter til at lette fra jorden ved at sende et kraftigt vindstød op under hende, så hun røg op i luften med et grinende hvin.

Over de opsatte højtalere kunne den første tale høres. En elver, der snakkede om vigtigheden af naturbevaring – ingen overraskelse der – og om uddannelse for alle. Det var en noget nyere holdning fra elvernes side. Menneskene havde i mange år været forbudt adgang til længerevarende uddannelser, da mange Væsner anså dem for at være for 'destruktive' – hvad det så end skulle betyde. Daniels far var fra den første generation af mennesker, der igen havde fået lov til at studere på universitet.

Daniel fiskede sit nye kamera frem fra dets lille beskyttende etui, som hang i hans bælte. Han stoppede lidt længere henne ad stien og drejede rundt for at rette kameraet i retning af, hvor forældrene og hans moster sad.

Med solen i ryggen forsøgte han at stille skarpt på familien og ventede på et passende tidspunkt til at tage billedet.

„Daniel, kom nu!“ klagede Azar bag ham. Han kunne høre,

hvordan hun trippede frem og tilbage på grusstien. „Hvorfor skal du absolut fotografere alt?“

Daniel trak på skuldrene. „Jeg kommer, jeg kommer.“ Da mor opdagede ham stå ude på stien med kameraet, vinkede hun smilende. Daniel grinede og tog endelig sit billede. Far så alligevel altid så dum ud på billeder, hvis han først fandt ud af, at der var et kamera rettet mod ham.

„Er du færdig?“ spurgte Azar og hev i hans arm.

„Ja, ja.“ Daniel gemte kameraet væk igen og fulgte med, da Azar skyndte sig videre. Han havde før forsøgt at forklare vigtigheden af billeder for hende, men hun forstod det ikke rigtigt.

Han kunne ikke bebrejde hende det. Hun havde ikke glemt sine biologiske forældre. Lige siden Daniel som femårig var blevet adopteret af mor og far, havde han været fikseret på at sørge for, at han aldrig ville glemme dem. Billederne var hans bedste mulighed for altid at huske, når hans hukommelse ikke var god nok.

Kapitel 2

Daniel brugte nogle timer på at spille bold med kammeraterne og hænge ud i parken. Udover de opsatte højtalere var der også en del boder, der solgte is og hotdogs. Da klokken blev et, mødte han og Azar pænt op hos deres forældre igen. De satte sig hos dem på tæppet og ventede på, at menneskenes parti skulle holde deres tale.

De voksne havde taget hul på nogle stykker chokoladekage. Azar sprang over, men Daniel tog gladeligt for sig af sagerne.

Azar slog sig ned ved sin mor med en softice i den ene hånd. Med den anden skrev hun sms'er frem og tilbage med nogle veninder. „Melanie holder fest i aften. Vil du med?“ spurgte hun efter at have skrevet løs i nogle minutter.

„Er hendes forældre hjemme?“ brød Ann straks ind – til Daniels glæde.

Han var ikke sikker på, at Melanie ville være vild med, at han dukkede op. Men at sige nej ville sikkert bare få mor til at stille spørgsmål. „Hm...“

„Mor, der sker ikke noget. Jeg er ligesom ikke 13 år mere, vel? Vi har altså fint styr på, hvad vi laver.“ Azar rullede med sine grønne øjne og spidsede læberne en anelse. „Hold nu op, Daniel.“ Hun lænede sig konspiratorisk hen til hans skulder og hviskede. „Hvis hun ikke ville have, at du kom med, ville hun have bedt mig holde mund fra starten af. Tag nu bare med!“

Daniel skar en grimasse. „Okay så.“ Han ville trods alt ikke gå glip af noget.

Ann sad og kiggede på sin datter lidt. „Du skal ikke rende rundt ude hele natten igen, Azar!“ fortsatte hun indtrængende.

Imens Azar brokkede sig, tjekkede Daniel med sine forældre. „Det er fint, hvis jeg tager med, ik?“

„Tja,“ startede far. „Så længe du ikke drikker for meget. Du skal kunne lave dine lektier i morgen. Dit karaktergennemsnit redder ikke sig selv.“

„Fint.“ Far gik alt for meget op i det. Gymnasiet var andet end bare karakterer og prøver. Man skulle også pleje sit sociale liv – og det blev bedst gjort, når alkohol var indblandet.

„Du må hilse Melanie fra os,“ indskød mor, men tyssede så straks på de andre, da talen gik i gang.

Daniel lagde sig ned på ryggen på tæppet og slog mave, imens formanden for menneskenes parti holdt sin tale. Ligesom de andre snakkede han om Krigen. Blot fra menneskenes synspunkt. Der blev snakket om, hvordan alt for mange mennesker havde mistet livet. At så grusomme begivenheder ikke burde glemmes. De skulle stå som lysende eksempler på, hvad fordømme og uvidenhed bragte med sig.

Daniel stirrede op på den blå himmel. Han havde aldrig rigtig oplevet at blive fordømt på grund af sin race, men det havde vist været udbredt for længe siden. Da Væsnerne dukkede op, havde menneskene ikke vidst, hvad de kunne forvente af dem. De havde været bange og var hurtige til at drage til konklusioner. Væsnerne var på den anden side splittet mellem dem, der ønskede at udrydde samtlige mennesker fra Jordens overflade – og dermed bekræftede menneskenes frygt – og dem, som ønskede at stable et samarbejde på benene.

I sidste ende var han ikke sikker på, hvem der havde haft ret. Selvfølgelig var han glad for, at menneskene havde overlevet, og at Krigen var slut. Men det var jo ikke, fordi Væsnerne havde hadet dem uden grund. Magikerne, elverne og havfolket levede af naturen. De havde følt sig truet på deres liv, siden menneskene forurenede havene, fældede skovene og i det hele taget spredte sig ud over det hele.

Hvis noget truede hans egen familie, ville han sikkert også være bange og forsøge at beskytte dem, koste hvad det ville. Han havde mistet én familie for mange år siden, og han havde bestemt ikke lyst til, at det skulle gentage sig.

Folk hyggede i parken det meste af dagen, og Daniel fik taget en masse gode stemningsbilleder med sit kamera. Først hen på aftenen brød man op og vandrede hjemad. Daniel selv tog hjem og gik i bad for at vaske jord og sved af sig efter at have spillet

fodbold hele formiddagen. Bagefter smed han bukser og T-shirt til vask. Imens var aftensmaden blevet færdig.

At drikke på tom mave var en elendig idé, så Daniel sørgede for at tage godt for sig af retterne. I dag var der pasta med kødsovs på menuen. Det kunne der uden problemer spises et par portioner af.

Efter aftensmaden hjalp han mor med at rydde af bordet.

„Jeg fandt for øvrigt din sten i lommen på en af dine bukser – igen,“ bemærkede hun, imens Daniel var ved at putte bestik i opvaskemaskinen. Irritationen var nem at høre i hendes stemme. „Det er skidt for vaskemaskinen, når sådan noget ryger med. For slet ikke at tale om, at det stakkels vedhæng sikkert tager skade. Det er et mirakel, at det har holdt ud så længe, som det har.“

Daniel nikkede. „Jeg ved det. Undskyld.“ Han havde glemt alt om det.

„Bare husk det, okay? Du er heldig, at jeg tjekkede dine lommer. Jeg lagde den ude på bordet ved siden af maskinen. Husk nu at hente den og lægge den et ordentligt sted denne gang!“

„Ja, ja.“

Naturligvis havde han glemt alt om det igen, da de blev færdige med at gøre rent efter maden. I stedet for at hente stenen satte han sig ind i stuen og så fjernsyn med far, indtil det blev tid til at smutte til festen.

Fra forældrenes hus tog han over til Azar. Med sig bragte han noget sprut fra barskabet på sit værelse i en pose. Azar havde også sin egen lille pose med, og sammen fulgte de over til festen. På vejen samlede de et par af de andre kammerater i nabolaget op.

Melanies forældre var taget på en romantisk weekend til det nordlige Skandinavien. De skulle på vandreture og sidde foran en varm pejs i en hyggelig gammel bjælkehytte. Det havde hun fortalt ham den forrige weekend, et par dage inden hun slog op med ham.

„Hej, folkens!“ grinede hun bredt, da hun åbnede døren. Det ellers glatte mørke hår var blevet krøllet i aftenens anledning, og hun var iført et par stramme jeans og en T-shirt, der faldt en smule ned over den ene skulder.

Daniel sakkede bagud i gruppen og lod de andre vrimle ind først. Da han nåede op til døren, blev han stående foran dørtærsklen. „Er du sikker på, at jeg godt må komme ind?“

Melanie krydsede armene, så armbåndene om hendes handled raslede. De mascaraomkransede brune øjne flygtede mod resten af gruppen, der var ved at smide skoene og smutte ind i stuen. Selv herude kunne musikken let høres. „Bare fordi vi ikke er kærester, kan vi vel godt være venner? Desuden var det mig, der slog op, så det ville være ledt at fryse dig ud.“ Så rankede hun ryggen.

En drøbende tavshed bredte sig mellem dem.

Frem for at finde på et nyt samtaleemne gestikulerede hun endelig tilbage mod gangen og trissede ind til de andre gæster i stuen.

Daniel var ikke sikker på, om hun var vred, ligeglad eller noget helt tredje. Han havde for længst opgivet at tyde piger. Hvis han skulle være helt ærlig, var han faktisk også ligeglad.

Han lukkede døren efter sig, hang sin jakke op og tog skoene af. Det flød allerede med støvler og sko i gangen, så han måtte tage et par lange skridt med sin genbrugspose for at komme hen over det efterladte fodtøj.

Inde i stuen var mange af de andre fra klassen allerede samlet. Stere oanlægget var tændt, og et par piger dansede rundt og fjollede ude på gulvet, imens de skrålede med på omkvædene. Daniel styrede over til stuebordet og begyndte at stille sine bidrag til alkoholen sammen med alle de andre flasker. De fleste indeholdt rom eller vodka, men der var også noget grønt, elvisk vin og en del sodavand, man kunne blande i.

Jon sad i sofaen med et par drenge fra klassen og var ved at finde en pose med noget pulver frem. Han var en høj, skaldet fyr, der næsten altid gik rundt iført en hættetrøje. Uanset hvor varmt det var. Han gik i klasse med Daniel, og de havde været bedste venner siden folkeskolen. Hans far var en nephilim – troldmand – og han rendte derfor tit rundt med alverdens pulvere, krystaller og andre genstande, man kunne more sig med.

„Hvad har I gang i?“ Daniel krøllede posen sammen og smed den ned under stuebordet, hvor alle de andre havde smidt

deres egne poser. Det dannede et fint lag, der kunne beskytte gulvtæppet mod sjetter fra flaskerne. „Jeg er ikke sikker på, at Melanie vil være glad for, at folk tager stoffer til hendes fest.“

„Det er ikke stoffer,“ beroligede Jon. Han viftede posen sigende frem og tilbage mellem to fingre. „Jeg nappede den fra min fars butik. Det er fyrværkerisyn.“ Han vippede lidt med øjenbrynene.

„Fyrværkerisyn?“ Daniel kneb øjnene skeptisk sammen, men forhindrede ikke Jon i at drysse pulveret i bunden af et par shotglas.

„Det er et helt nyt mærke. Præcis ligesom drageånde, men i stedet for at se rødt, ser man fyrværkeri. Det er genialt,“ forklarede kammeraten videre og greb fat i en flaske Små Blå. „I kommer til at elske den. Det giver virkelig et kick.“

„Og du er sikker på, det ikke er farligt?“ spurgte en af de andre og tog imod sit shotglas.

„Hey, min far er prof. Og det har Troldmandsforeningens stempel,“ erklærede Jon og vendte posen om, så de alle sammen kunne se stemplet med en grøn hat inde i en cirkel. „Det er testet og det hele. Det er virkelig bare ligesom drageånde. Synsbedrag, I ved.“

„Jeg vil også prøve en så,“ konkluderede Daniel. Han kunne godt lide drageånde. Det var ret underholdende at have de synsbedrag, og modsat stoffer var det ikke skadeligt eller gjorde folk afhængige. Da glasset med Små Blå og pulver blev rakt frem, tog Daniel villigt imod det. Det havde jo stempel og det hele. Det burde være sikkert nok.

Drengene skålede med hinanden og bundede i fællesskab. Virkningen meldte sig ikke lige med det samme. Først da Daniel var ved at slå kapslen af sin øl mod kanten af bordet, skød den første raket op, og han måtte stille øllen fra sig i nogle sekunder.

Der var ingen lyd af rakettens hvinen på vej op mod det øverste øjenlåg, og der var intet brag, da den eksploderede i en regn af røde og gule lys foran hans øjne. Det var præcis som at se det på himlen.

Daniel grinede svagt ved synet af de små eksplosioner ved siden af flasken. Alt kom til at se meget mere fantastisk ud på den

måde. Han drejede hovedet over mod dansegulvet og betragtede pigerne danse rundt. Synsbedraget skabte små eksplosioner af lys og farver omkring deres kroppe og ansigter.

Klokken et var festen stadigvæk i fuld gang. Daniel så fortsat alt gennem et fyrværkerisyn, men hen over de sidste timer var der blevet færre raketter. De dukkede efterhånden op med lidt længere mellemrum.

Han havde brugt det meste af festen sammen med en del af de andre drenge henne ved sofaen og sprutten. Desværre var det også tilfældet for Azar. Da hun havde brugt en time på at sidde og snakke med Jon, følte Daniel sig nødsaget til at gå ud og få et glas vand. Han orkede ikke at være vidne til en flirtende kusine meget længere.

Han gik ud i køkkenet og fandt et glas frem. Endnu en raket eksploderede foran hans øjne, imens han holdt glasset under vandhanen. Lysene var blå og røde denne gang. Synsbedraget fik det til at se ud, som om de landede på vandoverfladen i glasset og i håndvasken.

Han lukkede for hanen igen og vandrede ud i gangen, hvor han trådte i sine sko og smuttede ud ad fordøren. Han ville sidde på trappen og få lidt frisk luft, imens han drak vandet. Døren lukkede bag ham, og han opdagede Melanie.

Hun stod med en veninde og røg, imens hun holdt om sig selv med den ene arm. Det var blevet mørkt for en del timer siden og køligt.

Veninden spottede Daniel og skubbede sig ud fra husmuren. „Jeg tror, jeg smutter ind igen,“ undskyldte hun sig og listede ind forbi Daniel, der satte sig på trappetrinene og drak af sit vand.

Melanie knugede lidt hårdere om sig selv og sin jakke, men blev ellers stående for at ryge sin cigaret færdig.

Stemningen blev hurtigt noget akavet.

„Hvorfor sagde du, at jeg kunne komme med til festen, hvis du stadig er vred?“ spurgte han uden at kigge over på ekskæresten. „Jeg vil ikke have, at det skal være mærkeligt...“

Melanie rynkede lidt på næsen og vippede aske af cigaretten. Iført et par klipklapper trådte hun så ud af det dugvåde græs og satte sig ved siden af Daniel på trappen. „Jeg er ikke vred... Tror

jeg,“ mumlede hun og tog et nyt hiv af cigaretten. Da endnu en raket kom farende, lagde Daniel hovedet lidt på skrå, så den eksploderede lige ved spidsen af cigaretten. „Det er næsten det værste,“ mumlede hun videre.

„Hvorfor slog du så op?“ forsøgte Daniel sig og rettede hovedet op igen. Han tømte sit vandglas og stillede det på trinnet bag sig.

„Er du ked af, at jeg slog op?“

„...“ Daniel åbnede munden, men endte i stedet med at trække på skuldrene. „Jeg er okay.“ Han gad ikke gøre alverden for at lyve.

„Der har du problemet,“ sukkede Melanie og skoddede cigaretten mod siden af trappen. „Du er sød, Daniel. Alle kan lide dig. Jeg kan lide dig. Men jeg gider ikke være kæreste med nogen, som er sammen med mig, fordi de er for flinke til at afvise.“

Daniel lagde forsigtigt en arm om hende og gav hendes skulder et klem. „Undskyld,“ sagde han stille og hvilede kinden mod hendes hår, da hun lagde sit hoved mod hans skulder.

Melanie rakte op og rørte let ved sølvkæden om hans hals. „Hvor er stenen?“ Dermed var det forrige emne uddebatteret.

„... Fuck!“ Daniel skar en grimasse og tog sig til hovedet. „Jeg glemte den igen.“

Det fik Melanie til lavmælt at le.

Festen varede et par timer endnu, inden folk så småt begyndte at gå kolde – nogen af træthed og nogle af fuldskab, men det kom måske i virkeligheden ud på et.

Da klokken nærmede sig halv fire, var Daniel netop nået hjem. Han snublede på vej op til huset. At dømme efter hvordan jorden gyngede under ham, gik han nogle hårde tømmermænd i møde i morgen.

Det krævede en del fokus at gribe fat om dørhåndtaget i første forsøg. Hoveddøren var låst. De gamle var selvfølgelig gået i seng for længst.

Med et irriteret støn rodede han sine bukselommer igennem og mumlede lavmælt for sig selv.

Bag ham lå vejen øde hen, og de mange huse stod som ubevægelige skygger uden for lygtepælenes skær. En af pærerne i

de udendørs lamper blinkede på muren ved siden af døren. Den skulle snart skiftes.

Daniel skævede til det blinkende lys, indtil han fandt nøglen og trak den op af lommen. Døren blev låst op, da han endelig ramte nøglehullet efter to forsøg.

Det gav et sæt i ham, da han hørte et langtrukket ulvehyl. Det flød hen over parcelhusenes tage og ud i mørket. Det var næppe en varulv. Deres hyl havde en mere menneskelig klang.

Hylet stammede sikkert fra en eller anden fuld dyremagiker, der ikke kunne finde ud af at forvandle sig tilbage.

Daniel kiggede sig over skulderen og stirrede ud mod gaden. Der var ingen. Hylet lød også til at være forholdsvis langt væk. Det døde ud, og gaden blev henlagt i ro igen. Han gik ind, lukkede døren og låste efter sig.

Lyset var endnu tændt i gangen, men slukket i resten af huset. I stilheden kunne han høre køleskabet og opvaskemaskinen brumme lavmælt ude i køkkenet. Det skabte en lignende summen i hans hoved.

Daniel smed skoene og glemte i den berusede tilstand at stille dem ordentligt på plads. Derfor var han også lige ved at snuble over dem, da han tog et skridt frem. Småbandende sparkede han dem ud til siden og smed sin jakke oven på dem.

Ud af øjenkrogen lagde han mærke til, at døren til forældrenes soveværelse stod åben. Det var mørkt derinde, så de måtte være gået i seng. Det undrede ham, at de lod den stå åben. Det havde de ikke gjort i flere år.

Da han var lille, var han ekstremt mørkerød og vågnede tit af mareridt. De havde haft døren stående på klem, så han kunne liste ind til dem, eller så de havde bedre chancer for at høre ham. Da han blev ældre, var det blevet unødvendigt.

Daniel skiftede retning og drejede over til den åbne dør. Han kiggede forsigtigt ind. Mest for at tjekke om forældrene var vågnet.

Det første, han lagde mærke til, var, at hans forældre lå på gulvet foran sengen. Synet fik ham til at gå undrende ind i værelset. „Hvad laver...“ Hans stemme forsvandt langsomt, da

noget mørkt på gulvtæppet fangede hans blik. Det lignede en lille sort sø mellem forældrenes hoveder. „Mor? Far?“

Med et par fingre tændte han lyset, og den røde sø skar øjeblikkeligt i hans øjne. Alt andet i rummet virkede til at miste sine farver i forhold til blodet. Pludselig stod alting stille, og han stirrede blot handlingslammet på sine forældre.

Hvad foregik der?

Hjernen ville ikke acceptere det logiske svar og søgte efter noget, der var længere ude. En syg joke. Hallucinationer. Fuldskab. Måske lå han faktisk og sov ude på fortovet lige nu?

Farven var så tydelig mod de snehvide kroppe og det lyse gulvtæppe. Den skreg og skreg mod ham i det ellers så nydelige soveværelse. Den skreg til ham, indtil hans øjne blev våde, og hans kæbe strammedes under et intenst pres for at tilbageholde et hulk.

Nej. Nej, nej, nej...

Kapitel 3

Hvordan kunne de gå fra at sidde og spise aftensmad, og så til at være døde? Hvorfor var det sket? Hvem havde gjort det?

Tankerne kørte rundt i hovedet på Daniel, imens han sad ventende ude i gangen med ryggen mod væggen.

Det blev kun værre, når spørgsmålene blev ledsaget af de blodige billeder. Han kunne ikke få dem ud af hovedet.

Blodet. Hullerne i hovederne.

Scenen kørte konstant og gav ham en kvalme, der nægtede at slippe ham. Selv da politiet og ambulancen ankom.

Politiet talte til ham, men han hørte dem ikke. Han betragtede blot læberne bevæge sig på en politibetjents ansigt. Da hun trak ham på benene, strittede han ikke imod og fulgte tavst med.

Lyset i gangen blev suppleret med de rytmiske bevægelser fra lysene ude på ambulancen og politibilen. I forhaven var et par mænd i uniformer ved at spærre området af. De stoppede kun arbejdet for at lukke kvinden og Daniel ud under det farvede bånd.

Hun førte ham over til en politibil. En mand talte til ham, men Daniel var blevet opmærksom på en ny ubehagelig scene.

Ligene af hans forældre blev båret ud af huset til blinkende biler og alt for mange nysgerrige naboer.

„De var så flinke.“

„Hvem ville dog gøre noget så grusomt mod dem?“

„Den stakkels dreng.“

„Har de nogen spor at gå efter?“

Han kunne høre dem snakke og sladre, imens den fremmede mand guidede ham ind i bilen. Selvom han sagde, at han havde det fint, blev han alligevel kørt på hospitalet.

Imens bilen drejede ud på vejen, stirrede han tilbage gennem bagruden på de blinkende lys og alle folkene, som var stimlet sammen. Deres kroppe blev ujævnt oplyst af gadelamperne og

de roterende lys på udrykningskøretøjerne. Han genkendte nogle af de naboer, som han normalt kun så, når de gik rundt i deres have eller passerede forbi ude på fortovet.

For under en dag siden havde de siddet på tæpper i parken iført let tøj og godt humør. Klar til dagens festligheder.

Nu var mange kun lige trukket i en jakke og nogle sko. De stod ude i flokken af tilskuere iført deres nattøj og uglet hår. Alle stirrede som hypnotiserede på huset og de blinkende lys. Ingen gik for tæt på. De stod enten på fortovet på den modsatte side af vejen eller på den ene side af vejen. Der skulle være åbent, så ambulancen kunne komme til.

I virvaret af ansigter og lys bemærkede Daniel et, som han ikke havde set før. Det varede ikke mere end et sekund, men han hæftede sig straks ved det lange blonde hår, der faldt elegant ned over ryggen.

Det var sjældent at se en mand med langt hår. Modsat de andre tilskuere var han velklædt, som om han lige var kommet hjem fra en fest, og nu snublede over et sjældent forstadsdrama.

Daniel flyttede blikket og nåede lige at se døren blive smækket i på ambulancen, der var klar til at køre forældrene til hospitalet.

Hans hals snørede sig sammen, og han bed sig hårdt i underlæben for at kvæle tårerne.

Han blev indlagt natten over på hospitalet. „Så du kan være i sikkerhed for journalisterne,“ beroligede en sygeplejerske, da han kom ind i et lille hvidt værelse. „Og så du har et sted at få sovet ud.“

Daniel sagde ikke noget til det. Han mistænkte dem mere for at ville holde øje med ham, så han ikke gjorde noget dumt, men det andet gav vel også mening. Desuden havde han vitterligt ingen anelse om, hvad han ellers skulle stille op.

Som 18-årig var han myndig. Han kunne gå ud og få sig et arbejde og finde sin egen lejlighed, men det var for overvældende lige nu. Han kunne ikke overskue det. Faktisk var han mest fristet til at sætte sig ned midt på gulvet og græde som en anden otteårig.

Så langt kom han heldigvis ikke. Øjnene nåede kun at blive en smule blanke, inden en rødblond kvinde kom ind på værelset

og løb hen til ham. „Daniel!“ Hun greb fat om ham og trak ham ind til sig. „Åh, Daniel...“ Hendes stemme knækkede, og Daniel hørte et enkelt hulk slippe ud fra hendes mund.

„Hej, Ann.“ Han kunne ikke komme på andet. Mosteren var lige så oprevet, som han selv havde været det for ikke så længe siden. Var der overhovedet noget, der kunne berolige hende? „Har de... Hvornår fik du det at vide?“ spurgte han og mærkede, hvordan en klump var begyndt at samle sig i halsen.

Lysten til at græde havde bygget sig op, men han havde kunnet undertrykke det indtil nu. Der var sket så meget, og naboer og politifolk havde holdt øje med ham eller sladret, så han havde ikke ønsket at græde foran dem. Nu voksede klumpen sig større og større i hans hals, så han ikke kunne tale. Han måtte nøjes med at knuge om sin moster.

„For lidt siden,“ hviskede Ann med en dirrende stemme, der var lige ved at få Daniels blå øjne til at flyde over. Hun trak sig lidt tilbage og mødte hans tårefyldte blik med sit eget, imens hun strøg ham over kinden. „Daniel, det gør mig så ondt at... At se dig gå igennem det...“

„Det er ikke mig, det er synd for,“ afbrød Daniel hende mumlende og så væk. Det var nærmere synd for hans forældre. Desuden led Ann sikkert lige så meget, som han selv gjorde. Mor havde været hendes dyrebare lillesøster. „Jeg er okay.“ Den svage stemme og de tårefyldte øjne modsagde ham nok, men han kunne ikke lade være med at sige det. Ann skulle ikke bekymre sig så meget om ham, når hun selv sørgede.

„Du er ikke okay!“ bed mosteren og greb fat i ham igen. „Det du så... Du er ikke okay, Daniel!“

„Undskyld.“ Han sænkede hovedet og så ned, imens tårerne begyndte at trille over øjenvipperne og falde mod gulvet.

Ann bed sig i læben og slap ham. De normalt så glade grønne øjne var blevet trætte. „Du skal ikke undskylde,“ forsøgte hun at berolige og lagde hænderne mod hans hår. „I morgen aften kan du komme og bo med mig og Azar, okay? Politiet vil snakke med dig, inden du tager hjem.“ Hun hvilede panden mod de brune hårløkker og gentog: „Du skal ikke sige undskyld.“

Lørdag middag sad Daniel i et afhøringslokale på politi-

stationen. Han havde ikke sovet, men havde sagt ja til at komme derned alligevel. At sidde og trille tommelfingre ville ikke få hans forældre tilbage. Det eneste, han kunne gøre i øjeblikket, var at hjælpe politiet så meget som muligt.

„Havde dine forældre nogen fjender? Folk, der havde set sig vrede på dem?“ spurgte den ene betjent, der sad på den anden side af bordet. Han hældte kaffe op i tre kopper og rakte det ene over til Daniel. „Her.“ De store hænder og den brede skikkelse vidnede om, at han var drage eller i hvert fald stammede fra en.

Daniel mumlede et lavmælt tak og tog imod koppen. Den var varm, så han lagde begge hænder om den og stirrede ned i den mørke væske. „Det tror jeg ikke... Måske far havde nogle studerende, der var vrede over en eksamenskarakter,“ svarede han uden at kunne tvinge sin stemme op i et normalt toneleje. Hvis han talte almindeligt, ville han begynde at græde. „Det virker bare ikke som noget, der ville få folk til at... at...“ Han kunne ikke fuldføre sætningen og fortsatte tavst med at stirre på kaffen.

Makkeren til dragen tog selv sin kop og drak af den skoldhede kaffe. Han havde rødt hår og var tydeligvis en ildmagiker. „Og de opførte sig ikke anderledes? Måske hemmelige telefonopkald? De arbejdede senere, end de plejede? Hvad som helst af den natur?“

Daniel rystede på hovedet. „Ikke hvad jeg ved af.“ I teorien kunne forældrene sagtens have holdt det fra ham.

„Du var selv til en fest, sagde du?“ fulgte dragen op og sippede til kaffen. Øjnene var fokuserede hen over koppen og mod Daniel. „Jeg går ud fra, at der var vidner, som så dig?“

„Selvfølgelig.“ Daniel skævede utrygt rundt i lokalet.

Det var tomt bort set fra stolene og bordet. Og så var 'spejlet' bag ham. 'Spejlet', som i virkeligheden var et vindue. Det var som taget ud af en film eller tv-serie. Bag det stod en telepatiker og var lige nu ved at følge med i hans tanker.

„Vil I have navne?“ Det var naturligt, at han blev mistænkt. Sådan var det også i film og i tv-serier.

„Det ville være rart,“ nikkede dragen og stillede koppen fra sig

på bordet igen. Hans makker gav Daniel et papir og en kuglepen. „Du kan bare skrive navn, adresse og telefonnummer på dem.“

Daniel slap grebet om sin kop og begyndte at skrive navne, adresser og numre ned. Blyantens kradsen mod papiret lød højere end normalt i stilheden. Politibetjentene sad pænt ventende på deres side af bordet, indtil han blev færdig og skubbede papir og blyant over til dem igen.

„Her.“

„Tak. Vi er jo nødt til at udelukke alle muligheder,“ undskyldte magikeren og hvilede albuerne mod bordkanten. „Lagde du mærke til, om der var noget, som var blevet stjålet?“

„Nej... Men jeg kan undersøge det...“

Det var kun få ting, som Daniel tog med fra sit hjem, da han skulle flytte ind hos sin moster. Ann var fraskilt, havde i forvejen Azar og tog orlov fra sit arbejde, så snart hun fik nyheden om drabene. Daniel ønskede ikke at fylde for meget. Han var ikke den eneste i sorg over mor og fars død, så han prøvede at gøre flytningen så uproblematisk som mulig.

Derfor havde han kun taget en enkelt kuffert med. Den indeholdt tøj, bærbar computer, nogle løbesko, hans kamera og så alle de sædvanlige detaljer. Tandbørste, kam og den slags småting.

„Du kunne da godt have taget lidt mere med,“ opfordrede Ann, da han stod uden for deres dør lørdag aften. Under 24 timer efter forældrenes død. „Jeg vil gerne have, at du føler dig hjemme.“ Hendes smil var mat og øjnene en smule røde efter gråd.

„Jeg behøver ikke andet,“ afviste Daniel med et smil, der ikke engang kunne kaldes mat – nærmere bare ikkeeksisterende. Han kunne ikke mønstre andet end at vende mundvigene opad.

Ann viste vej indenfor uden at komme med flere opmuntringer, og Daniel var taknemlig for det. „Vi har lagt en madras ind i stuen. Er det i orden? Sofaen er ikke så god at sove på.“

Det blide, hensynsfulde tonefald gav ham mest lyst til at græde, men i stedet rystede han på hovedet. „Det er helt fint,“ forsikrede han sin moster, inden de trådte ind i stuen.

Daniels hoved hørte stadigvæk sirener, sladrede stemmer og de ubesvarede spørgsmål omkring forældrenes død. Det hele

kværnede rundt og rundt, så han havde svært ved at koncentrere sig om andet.

„Hvor er Azar egentlig?“ Madrassen lå ganske rigtigt klar ved den ene væg. En dyne og pude var blevet fundet frem. Daniel frygtede, at han aldrig ville komme ud fra under dynen igen, når han først fik lagt sig.

„Til håndboldkamp. Hun kunne ikke holde ud at sidde herhjemme. Du ved, hvordan hun er...“ svarede Ann fra dørabningen. Daniel nikkede. „Der er aftensmad om en times tid.“ Hun forsøgte sig med et smil igen. Denne gang virkede det en tand mere ægte. Men kun en anelse.

Daniel stillede tasken fra sig og satte sig på madrassen. Han var ikke sulten for en gangs skyld. Han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde haft lyst til at skippe et måltid. „Er det i orden, hvis jeg tager en lur?“ Han begyndte at lægge sig ned på madrassen, inden Ann overhovedet fik åbnet munden.

„Selvfølgelig. Jeg vækker dig bare, når vi skal spise,“ lovede mosteren og forsvandt ud i køkkenet.

Daniel lå og lyttede til den svage rumsterende lyd af køkkenredskaber, imens han forsøgte at fortrænge sit liv for en stund. Hvis han bare kunne bilde sig selv ind, at det her var en helt almindelig dag i et par minutter, ville han måske ikke være så træt.

Hans kusine kom hjem, imens han sov. Da Daniel vågnede, sad hun og ruskede ham blidt i skulderen.

„Hey.“ Azar talte lavere, end hun plejede. Normalt var hun energisk og udadvendt. Ligesom sin mor så hun nu langt mere træt ud. „Der er aftensmad. Så kom og få lidt at spise, okay?“ Hendes røde hår krusede en anelse og så fugtigt ud. Hun havde nok taget et bad, da hun kom hjem fra kampen.

Daniel satte sig op med et nik. „Hvordan gik kampen?“ spurgte han stille. Det var mærkeligt. Volumen på alles stemmer virkede til at være blevet skruet ned.

„Fint nok. Vi tabte med tre mål.“

„Hvordan er det fint nok?“ Daniel strakte sig i et forsøg på at fjerne den trætte følelse i kroppen. Det virkede ikke. „Du hader at tabe.“

„Ja, men det er ikke så vigtigt den her gang.“ Azar trak på skuldrene. Hun betragtede Daniel lidt med sine store grønne øjne. „Daniel... jeg...“ Hun kunne ikke fuldføre sætningen og endte med at give ham et knus i stedet.

Daniel tog pænt imod det og hvilede udmattethed mod kusinens skulder. Hvis alle blev ved med at ville kramme ham, ville han komme til at bryde sammen før eller senere.

Daniel havde hørt sin telefon summe og vibrere med jævne mellemrum om søndagen. Han havde ikke taget den, så det var først mandag, han talte med Jon. På en måde. Det var mere hans bedste ven, der talte. Daniel sad mest i sine egne tanker. Han havde svært ved virkelig at forstå, hvad Jon sagde til ham. Støjen i hovedet overdøvede ham.

De forsøgte at spille et spil sammen, men Daniel kunne ikke koncentrere sig om det. Jon foreslog, at de gik en tur over i parken, men Daniel orkede knap nok at gå ud og tage sine sko på. Selv husets baghave virkede som et sted, der var ubeskriveligt langt væk. Det endte alt sammen med, at de sad side om side i stuen i en larmende tavshed.

Jon var løbet tør for ting at sige. Daniel bebrejdede ham ikke. Han anede ikke, hvad han selv ville stille op, hvis deres situationer var omvendt. Han kunne bare heller ikke overskue at gøre noget ved det hele.

Det eneste Daniel i sidste ende kunne magte var at sige tak for besøget, da kammeraten igen gik hjem. Uanset hvad havde det været rart at se ham. Han havde brug for al den støtte, han kunne få. Det var bare så usigeligt svært at tage imod den og give sig selv lov til at tænke på noget andet. Daniel havde det, som om hvis han blev glad og kom videre, ville han forråde sine forældre. Hvordan kunne han tillade sig at leve lykkeligt videre, når de var blevet dræbt?

Om tirsdagen tog Ann med Daniel tilbage til forældrenes hus. Hun nægtede at lade ham gå alene, og selvom han ikke sagde det, var han dybt taknemlig. Sammen gik de huset igennem for at se, om der manglede noget. I sidste ende viste det sig dog, at alt stod, hvor det plejede. Der manglede ingen penge,

vaser, smykker eller andre dyrebare genstande. Det eneste, der manglede, var forældrene.

Dermed anede han stadigvæk ikke, hvad der dræbte hans mor og far – og hvorfor. Det 'hvorfor' var uudholdeligt at have hængende over hovedet. Hans tanker kredsede hele tiden om de værste scenarier, såsom seriemordere. Det virkede alt sammen så koldt og uprovokeret. Som dagene gik begyndte et tyveri at lyde bedre og bedre. I det mindste ville han så kende årsagen. Han ville vide, hvorfor de var døde...

Den næste lørdag fandt begravelsen sted. I Daniels øjne passede den skyfri himmel slet ikke ind til begivenheden. Vejret var alt for godt og gjorde det sorte tøj besværligt. Solen burde ikke skinne på sådan en dag. Det burde øse ned. Alle burde stå tæt sammen under paraplyer. Ikke stå og svede i deres habitter, jakkesæt og sorte kjoler. Det var bare forkert. Alt var forkert.

Hvorfor var det her sket? Hvordan kunne solen skinne og vejret være så dejligt? Alt burde være gråt. Alt burde bare gå i stå...

Allerede et par dage inden selve ceremonien sagde Daniel endeligt farvel til sine forældre. Få minutter efter var de blevet kremerede, og nu stod han så her med en lille sort urne mellem hænderne. Han lod fingeren følge en af de små ridser, som formede blomstermønstre ud over urnen og omkring navnet. 'Aiden Larsson' var blevet ridset ind på den ene side af urnen og derefter malet med sølv, så navnet tydeligt stod frem.

Stemmerne, sirenerne og tankerne fra forældrenes dødsdag fyldte stadig i Daniels tanker, imens han trådte frem og satte urnen på plads i gravstenens uddybning.

Der var to pladser. De delte gravstenen, hvorpå deres fødselsdatoer og dødsdatoer stod skrevet med den samme sølvskrift som på deres urner.

Da han blev rakt sin mors urne, forsvandt stemmerne, sirenerne og tankerne i en utydelig susen for ørerne. Han kunne mærke familiens og vennernes blikke mod nakken, imens han satte urnen på plads og sank en klump.

Øjnene var fugtige og uklare, men han græd endnu ikke helt. Han ville ikke falde fra hinanden her. Han havde selv bedt om

at være den, der satte urnerne på plads. Hans familie skulle ikke få dårlig samvittighed over at lade ham gøre det.

Han havde ikke grædt rigtigt hele ugen igennem, på nær da han fandt forældrene inde i soveværelset, og da Ann havde mødt ham på hospitalet. Om det var på grund af chok eller benægtelse, vidste han ikke. Det var, som om noget var gået i stå inde i ham. Det var en cirkel, han ikke kunne slippe ud af, selv når han stod foran sine forældres grav og stirrede på de to små urner, der indeholdt asken fra to mennesker.

To mennesker han aldrig ville se eller tale med igen. To mennesker han elskede mere end noget andet i verden.

En jordmagiker trådte frem og lagde hånden på gravstenen. Den begyndte langsomt at bore sig selv ned i jorden, indtil urnerne var forsvundet og kun navnene og datoerne stod tilbage.

Det efterfølgende gravøl var mere eller mindre uudholdeligt. Familiemedlemmer kom hele tiden hen til ham for at kondolere, og den susende lyd i hans ører gjorde det svært at høre dem. Han vandrede rundt i en tåge. Fra familiemedlem til familiemedlem. Og de sagde alle det samme. 'Det gør mig ondt...' Det gør mig ondt at høre om dine forældre. Det gør mig ondt, at du skulle miste dem så tidligt. Der var mange ting, der gjorde dem ondt. De var oprigtigt ked af det. Nogle havde grædt, da han satte urnerne på plads. Nogle havde grædt, da de lagde blomster ved gravstedet. Alle havde grædt på et eller andet tidspunkt.

Men han var selv låst fast. Han vidste, at han var ked af det og savnede sine forældre, men al sorgen og savnet blev til et stort sort hul inden i ham. Der var kun tomhed og en ætsende fornemmelse i hans krop tilbage. Det sorte hul åd ham op indefra.

Daniel ville bare gerne hjem og sove på sin madras. Det var, hvad han havde fået hele ugen op mod begravelsen til at gå med. Søvn var det eneste, han gad. I det mindste gik tiden hurtigere, når han sov, end når han var vågen.

Han gik i seng, så snart de kom tilbage til huset. Han krøb ned under dynen og gemte sig for verden. Azar flygtede ud i baghaven for at spille fodbold. Ann lavede mad.